

„Men du maa dog virkelig respektere Sprogbrugen. Det gaar ikke an, at du udstrækker din Reformerer ogsaa til Viden-skaben.“

Saadan blev de ved en Stund; det ene bitre og saarende Ord jog det andet frem, — indtil Jakobe med eet lagde Haanden over sine Øjne og tvang sig til at være rolig. — Nej, nej. Hun vilde ikke mistro ham. Hun vilde stoppe sine Øren til for sin Skin-syges Ugletuden. Hun vilde ikke tro paa nogen Fare.

Hurtigt rejste hun sig op, tog Per om Hovedet og nødte ham til at se hende ind i Øjnene.

„Per,“ sagde hun. „Synes du ikke, vi skulde skamme os lidt, begge to? — Kys mig nu, og saa glemmer vi alle de stygge Ord, vi har sagt. Du maa gerne sige, at det er mig, der har Skylden, naar du kun vil være god igen. Og saa lover vi hinanden, at saadan noget aldrig mere maa ske imellem os. Ikke sandt? Det lover vi!“

Per var hurtigt formildet. Han modstod i disse Dage daarligt et kærligt Ord.

„Du har Ret . . . det er dumt. Men jeg var saa overbevist om, at i hvert Fald du vilde billige, hvad jeg havde gjort. Og jeg føler, at jeg herefter mere end nogensinde vil trænge til at finde Forstaaelse og Støtte hos dig.“

„Det skal du heller aldrig mangle, Per!“ sagde hun.

Og de beseglede Forsoningen med et langt Kys.

*

*

*

Det var alligevel ikke nogen rigtig hyggelig Stemning, der herskede under Middagsmaaltidet paa „Skovbakken“ den Dag. Philip Salomon, der allerede inde i Byen havde faaet Underretning om, hvad der var sket, mælede ikke et Ord. Der var overhovedet neppe bleven talt synderligt, dersom ikke Smaabørnene havde været tilstede og med deres frimodige Pludren havde virket lidt fordelende paa Spændingen mellem de andre.

Per sad som i Rustning, hans Mine var kampberedt. Efter den